

førelse af det Kgl. Budskab skulde være en Mulighed med Hensyn til de Magter, der i Londonertractaten have contraheret med Hs. Majestæt Kongen, saa har jeg naturligviis meent, at det ikke kan være dette Ministeriums Pligt at være Ordfører hos de fremmede Cabinetter for en Politik, som dette Ministerium ikke har (Hør!), og jeg har bestræbt mig for at bringe Rigsdagen til at indsee, at Spørgsmaalet om, hvilket der er det Nyttigste, og hvilket der er det mindre Nyttige, maatte afgjøres her i Salen, og at de ærede Rigsdagsmænd efter den Afgjørelse, hvortil de saaledes komme, maatte bestemme sig til, om de vilde antage eller forkaste det Kgl. Budskab. Naar man argumenterer saaledes, maa man jo naturligviis forudsætte, at der er et Terrain for Argumentationen; naar jeg discuterer om, hvorvidt de ærede Rigsdagsmænd kunne komme til en modsat Beslutning, og hvorvidt et andet Ministerium kunde gennemføre en modsat Beslutning, saa maatte jeg jo for Argumentets Skyld forudsætte, at vi havde fortolket Tractaten urigtigt, og at Andre kunde fortolke den rigtigere og gennemføre denne rigtigere Fortolkning. Denne Forudsætning, som var en nødvendig Basis for en saadan Discussion, har man, som jeg af Rigsdagsstidenden seer, udlagt som om det var en Indrømmelse af, at Tractaten rigtigere burde forståes saaledes (Ja! Nei!), men det har jeg aldrig sagt eller villet sige. Jeg skal altsaa her, for at forekomme al Utydelighed, give den Erklæring, at Ministeriet staaer paa det Standpunkt, som jeg har angivet ved Aabningen af disse Forhandlinger Fredagen den 11te Marts (Hør!).

Grundtvig: Bort Heelstatsministerium har, som vi vide og skulle bekjende, gjort sit Bedste for at faae en Rigsdag efter sit Hoved (Hør!); men Drøftelsen af Spørgsmaalet om den danske Arveløvs Ophævelse har allerede efter min Mening viist, at al Ministeriets Umage i denne Retning, al dets Umage for paa denne Maade at tilvejebringe Enighed mellem Ministeriet og Rigsdagen, var spildt (Hør!). Nu maa altsaa den danske Rigsdag gjøre sit Bedste for at faae et Ministerium efter sit og det danske Folks Hjerte (Hør), og vi ville haabe, at denne Umage dog tilsidt

ikke skal findes spildt; da tilvejebringes der ogsaa Enighed, og jeg mener den eneste Enighed, som kan ligge den danske Rigsdag saavel som det danske Folk paa Hjerte.

Efter at have hørt den høitærede Premierminister tør jeg vistnok ikke sige, hvad Ministeriet har indrømmet, og hvad det ikke har indrømmet, hvad det har opgivet, og hvad det ikke har opgivet; men den danske Rigsdag har dog, saavidt jeg veed, opfattet Ministerens Ord saaledes, at her er Spørgsmaalet, om den kongelig danske Arveløvs Ophævelse opgav Baaberaabelsen af den europæiske Nødvendighed, der, som vi Alle vide, har spillet en saa stor og sørgelig Rolle ved dette Spørgsmaal. Jeg havde ogsaa troet, skøndt jeg nu maa tvivle derom, som om Alt, hvad Ministeriet har sagt (Latter), at det ogsaa var Ministeriets Mening, dermed at opgive sig selv som en europæisk Nødvendighed (Hør!). Jeg havde fremdeles troet, at Ministeriet indrømmede, hvad mig synes Ministeriet ikke kan nægte, at, naar man samtykker i Alt, hvad Londoner-tractaten indeholder, saa modsiger man ikke Londoner-tractaten, saa modsætter man sig ikke dens Opsyldelse. Jeg havde endelig ogsaa troet, at Ministeriet erkjendte, hvad jeg mener ogsaa er soleklart, at Fordringen om den kongelige danske Arveløvs Ophævelse dog vistnok ikke indeholdes i Londoner-tractaten (Jo! Nei!), da Tractaten, som vi have viist, meget mere forudsætter den kongelige danske Arveløvs Bestaaen, og da det jo desuden er ganske aabenbart, at, naar Londoner-tractaten udelukker Doinderne, saa udelukker den dem kun for den Tid, som den giver Bestemmelse om, den kan jo dog ikke med den allermindeste Rimelighed udelukke dem for en Tid, som den erklærer ligger aldeles udenfor dens Raaderum, ja ligger udenfor den Kreds, hvorom den vil give Bestemmelser. Nu er det jo vist nok, at, naar mine Forudsætninger om, hvad Ministeriet havde opgivet og hvad Ministeriet havde indrømmet, glippe, kort sagt, naar jeg igjen maa stille det enten som tvivlsomt eller som fornægtet af Ministeriet, at Spørgsmaalet om den kongelige danske Arveløvs Ophævelse er et indre Spørgsmaal, er et Spørgsmaal, ikke mellem Europa og Danmark, men mellem